

Antologia. Ju. 2°. 1604.

Datur dæmonum *apparitio.*

E Sto qui stygios ex multis millibus vnus
Viderit esse canes lumine teste suo.
Thessala non ideo dicas portenta, vel vmbas,
Somnia, ficta, nihil, quæ tibi nota minus.
Namque venenosum paucis vidisse colubrum
Contigit è nobis: Quantaque turba sumus?
Est tamen obscuro serpens sinuosus in antro,
Qui modò cum damno conspicientis adest.
Fraus, oculus, tenebræ, bilis, persuasio vana,
Sueta homines miseris ludificare modis.
Demus & hæc: detur nobis petimusque vicissim
Promeruisse fidem quemlibet arte sua.
Hos magici in varias perhibent transire figuras
In volucres auidas, horribilesq; feras.
Tartareis ergo damnati sedibus orci
Manes apparent, per simulaehra sua.

Ortus nouæ Stellæ arguit *mundi interitum.*

Kóσμος νοσμήτορος: nam stella ornatior vna est
Quàm fuit, incertum, postea qualis erit.
In cœlo cygnus, cui cygno pectus apertum est,
Pectori inest lampas fulgida, stella noua.
Quæ quid portendat terris, nescimus: Abyssus,
Sydereus foetus qualia fata feret.
Sed niueus cygnus viridis per prata Caystri,
Extremum cantat suauiter ante diem:
Quem cœli Deus ipse diem in penetralibus abdit:
Tempora scrutari talia, grande nefas.
Ecce senescentis signum indubitabile mundi
Accensam hanc tædam, funeris ecce facem.
Namq; sepulchra probant prima incunabula rerû,
Orum quicquid habet, non sine fine manet.
Ergo nouæ stellæ monstrant exordia finem,
Quum mundi subito mœnia vasta ruent.